

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 533/2021
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, Београд, ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1532/20 од 10.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1532/20 од 10.11.2020. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П1 104/19 од 25.11.2019. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 39.110,30 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 104/19 од 25.11.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада за период од 01.04.2017. године до 30.09.2017. године исплати укупан износ од 67.298,00 динара, у месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћених накнада за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2017. године до 30.09.2017. године, укупан износ од 20.754,00 динара у месечним износима наведеним у овом ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1532/20 од 10.11.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 104/19 од 25.11.2019. године у ставу првом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име неисплаћених накнада за исхрану у току

рада у периоду од 01.04.2017. године до 30.09.2017. године исплати укупан износ од 67.298,00 динара, са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 104/19 од 25.11.2019. године у ставу другом изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име неисплаћених накнада за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2017. године до 30.09.2017. године исплати укупан износ од 20.754,00 динара, са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Вршцу П1 104/19 од 25.11.2019. године, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 44.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 5.422,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјигану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побјигане пресуде није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужилац тужбом потражује накнаду због неисплаћеног регреса за годишњи одмор и накнаду трошкова за исхрану у току рада за тражени период. Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време у ОЈ у Вршцу, и да је након статусних промена код правног претходника туженог, на основу понуде за преузимање уговора о раду, са туженим закључио Анекс број 5 уговора о раду. Наведеним Анексом констатовано је да је тужени преузео Колективни уговор за правног претходника као послодавца претходника са припадајућим Анексом којим је измењен уговор о раду и којим је између осталог предвиђено да је у вредност једног радног часа укључена и месечна вредност за исхрану у току рада.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду, утврђујући висину накнаде на основу налаза и мишљења судског вештака који је накнаду обрачунао применом критеријума из претходног Колективног уговора (послодавца претходника) и на основу расположиве документације.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је преиначио и одбио тужбени захтев за исплату регреса за годишњи одмор и накнаду трошкова исхране у току рада, са образложењем да је тужиоцу накнада по оба основа исплаћена у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду и одредбама Анекса Колективног уговора и Колективног уговора из 2015. године, истичући да се право на накнаду трошкова по основу регреса за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада остварује у складу са општим актом и уговором о раду. По ставу другостепеног суда, наведене накнаде не морају бити номинално изражене у одлуци послодавца, што проистиче и из одлуке Уставног суда по уставној жалби којом приликом је оцењена уставност и законитост Закона о платама у државним органима и јавним службама у делу којим је прописано да коефицијент садржи накнаду за топли оброк и регрес.

Имајући у виду наведено, правилно је указивање тужиоца у ревизији на погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Анексом Колективног уговора туженог („Службени Гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора па је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора. Одредбом члана 5. став 1. Анекса измењена је и одредба члана 61. па је одређена вредност радног часа за обрачун и исплату зараде за јануар-јуни 2006. године у висини 53,50 динара, а за период јули – децембар 2006. године 56,00 динара. Чланом 5. став 6. Анекса прописано је да у вредност једног радног часа из става 1. и 2. овог члана укључена је и вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за годишњи одмор сведена на један радни час. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, јер исти нису исказани у номиналним износима.

Како је почев од 01.01.2006. године запосленима дато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, послодавцима је остављена могућност да својим актом утврде висину тих накнада који могу бити већи или мањи од накнада предвиђених Општим колективним уговором. При том, висина ових накнада мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. У конкретном случају тужени у току поступка није доставио суду одлуку о висини ових накнада, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да одлуку није ни донео. То не искључује право тужиоца на исплату ових накнада. Не може се прихватити да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени није изјаснио о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и трошкова за исхрану у току рада номинално исказао у платној листи тужиоца, како је то предвиђено Законом о раду. На основу изнетог, могло би се закључити да је тужени у погледу исплате наведених накнада, законске одредбе примењивао на штету тужиоца. Обзиром да Анекс колективног уговора туженог не садржи конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, тужилац може потраживати накнаду у нето износима према параметрима из ранијег Колективног уговора. Тужилац је тужбени захтев поставио у висини износа накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора утврђених на основу налаза и мишљења вештака, применом наведених параметара. Стога је овако постављени тужбени захтев основан.

На основу изложеног, применом члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду којом је тужбени захтев усвојен.

Тужиоцу који је успео са ревизијом, сагласно одредбама члана 153, 154, 163, 165. став 2. ЗПП и важеће Адвокатске тарифе и таксене тарифе досуђени су трошкови ревизијског поступка и то на име састава ревизије износ од 12.000,00 динара, на име судске таксе на ревизију износ од 10.844,16 динара и на име судске таксе на одлуку износ од 16.266,14 динара, укупно износ од 39.110,30 динара.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић